

Publicerad 2008-10-13 21:44 av Masoud Vatankhah

en skrivuppgift till skrivarkurs med Johannes Anyuru

Göteborgs Avenyn

Att breda ut mig under fordon och skosulor har blivit mitt ödes lott, att dagligen bli trampad och överkörd av de förbipasserande. Hur tror du det känns?

Det känns inte alls dumt kan jag tala om för dig. Enligt min egen uppfattning gör jag faktiskt ett utomordentligt jobb. Och detta även enligt de tusentals cyklande och gående, bilar, bussar och spårvagnar som passerar mig jämt och ständigt varje dag.

Jag måste nämligen vara inbjudande på olika sätt för att kunna fortsätta vara Göteborgs paradgata. Att vara Avenyn kräver sin flexibilitet och anpassningsförmåga. Människor vill kunna promenera upp och ner längs trottoaren. Både under dagen när affärerna är öppna och på kvällen när shoppingtiden är förbi och kontoren är stängda, och när caféerna och pubarna tar över stafettpinnen för människors underhållning.

Däremellan tar jag en kort paus för att om igen börja fyllas med folk. De kommer ut ur sina kryp in för förfester i grupper av två och tre, lagom berusade för att få bli insläppta in på diverse uteställen.

Förvandlingen blir mer dramatisk om dagen efter råkar vara en helgdag. Längre fortsätter spårvagnarna sitt dinglande längs spåren, liksom gigantiska balettdansöser av stål. De verkar plågas en aning och det gnisslar om dem. Taxibilarna får en överrepresentation bland andra bilar. Festen fortsätter och större grupper av människor kryper ut ur olika håll liksom myror ur myrstack ju mer natten närmar sig dagen, och sprider ut sig längs hela min kropp och de närliggande gatorna. Skratt och gråt blandas med lukten av kiss och spya.

Samma visa varje helg och jag har inget klagomål över hur människor beter sig. De är som de är.

Och det kräver sin gata för att samsas med dem.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Masoud Vatankhah med Poeter.se id #2622 innehar upphovsrätten